

H ANTAKA

Βρίσκεται ἀκόμα, σὲ κάποια κουμπιά τῶν μανικετιῶν μου, μιὰ ἀσημένια ἀντίκα, ποὺ δὲν ἔχει καὶ μεγάλη ἀρχαιολογικὴ ἀξία. Εἶναι ἔνα ἀρχαῖο νόμισμα Σικυωνος, μικρὸ σὰν νικέλινο πενταράκι, ποὺ δὲ θὺ μποροῦσα ποτὲ νὰ κάνω τὴν τύχη μου μ' αὐτό, γιατὶ ἡ ἐμπορική του τιμὴ δὲν εἶναι περισσότερη ἀπὸ πέντε-έξη δραχμές. "Ομως γιὰ μένα ἔχει μιὰ τρυφερὴ ἀξία καὶ δὲ θᾶθελα νὰ τὸ χωρισθῶ ποτὲ μου, γιατὶ τὸ μικρὸ αὐτὸ νόμισμα ἔχει τὴν μικρή του ιστορία.

"Η ιστορία του εἶναι ἀπλῆ καὶ μελαγχολική, ὅπως ἥτανε καὶ ἡ ζωὴ ἐκεινοῦ, ποὺ μοῦ τὸ χάρισε, τοῦ μακαρίτη τοῦ μπάρμπα Γιάννη, τοῦ Ἀποβροχάρη.

"Ἀποβροχάρης λέω νὰ ἥτανε τὸ παρατσούκλι του. "Ομως ἐγὼ ποτὲ δὲ γνώρισα τὸ ἀληθινό του ὄνομα. "Ἡ γνωριμία μας εἶχε γίνη κάποιο, μακρινὸ τώρα, δειλινό, σ' ἔνα περιγιάλι τῆς πατρίδας μου, ποὺ εἶχα πάει νὰ περάσω τὶς διακοπὲς τοῦ γυμνασίου. "Ισως νὰ γίνηκε καὶ σὲ καμμιὰ πλαγιὰ βουνοῦ, στὸν ἥσμιο κάποιου λευκοῦ μοναστηριοῦ ἢ σὲ καμμιὰ ορεματιά, δίπλα στὸ γάργαρο νερό. Αὐτὸ δὲν ἔχει ὅμως καμμιὰ σημασία, γιατὶ ὁ μπάρμπα Γιάννης μποροῦσε νὰ βρεθῇ σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη καὶ σὲ ἄλλα τόσα ἀκόμα. Γέρος, μὰ καλοστεκούμενος σταλωμένος, καὶ μὲ δυνατὰ ποδάρια, ἀλώνιζε τὸ νησὶ ἀπ' ἄκρη σὲ ἄκρη, καὶ ὅπως τὸν ἔβλεπες στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ, σκυφτὸ καὶ βιαστικό, νὰ δρασκελάῃ τὶς κακοτοπιές, μὲ τὴν σκεβδωμένη του μαγκούρα, δεμένη πάντα μὲ τὰ χέρια του πίσω στὴ μέση, ἔτσι μποροῦσε νὰ τὸν ἰδῆς καὶ κάτω στὸ περιγιάλι ν' ἀνακατεύῃ μὲ τὰ χονδρά του παπούτσια τὴν ἀμμουδιά, σέρνοντας παράξενα τὰ πόδια του.

"Εκεῖνο, ποὺ εἶναι βέβαιο, εἶναι ὅτι ἡ γνωριμία μας ἔγινε σὲ κάποιο ἀπόβροχο ποὺ ἡ φύση ἀλάκερη, λουσμένη καὶ δλοπάστρικη, στέγνωνε τὰ κάλλη της σ' ἔναν καμαρωμένο ἥλιο. Γι' αὐτό, ὅπως εἶπα, εἶμαι βέβαιος. Γιατὶ ὁ μπάρμπα Γιάννης, ἀποβροχάρης ὄνομα καὶ πρᾶμα, τέτοιες ὠρες πάντα ἔπεοντε τὰ βουνά καὶ κατωφρόζε τὶς ορεματιές καὶ φοβολοῦσε ὡς τὰ γαλανὰ τ' ἀκρογιάλια. "Οπως ἀλλοι, ὅταν πέσῃ τὸ πρῶτο χιόνι, ἀρπάζουν τὸ τουφέκι καὶ ἔκεινάνε γιὰ κυνῆγι ἔτσι κι' αὐτός, ὅταν στραγγοῦσε ἀπ' τὰ σύννεφα κ' ἡ τελευταία σταλαγματιὰ τῆς βροχῆς, ἀρπάζε τὴν μαγκούρα του καὶ τὸ φάσινό του τὸ σκιάδι, τὸ ἴδιο πάντα χειμῶνα - καλοκαῖρι, τὸ κάθιζε, ὅπως - ὅπως, βιαστικά, στὴν κατακόκκινη, ἥλιοκαμένη του φαλάκρα καὶ δρόμο...

"Ἐβγαινε γι' ἀντίκες. Καὶ ἥτανε μοναδικὸς στὸ νησί. Πολλοὶ πασχίσανε νὰ τοῦ πάρουν τὴν τέχνη του, κάνενας ὅμως δὲν τοῦ

βγῆκε μπροστά. Αὐτὸς ἤξερε, σπιθαμή μὲ σπιθαμή, ὅλα τὰ μέρη, ποὺ μὲ τὰ ωνάκια καὶ τὰ ποταμάκια, μαζῆ μὲ τὸν ψιλὸ τὸν ἄμμο, κατεβάζανε «πρᾶμα» ὅπως ἔλεγε. Μὰ δὲν ἦτανε μονάχα τοῦτο. Τὸ μάτι του ἦτανε ἔχωριστὸ μάτι. «Οπως τὸ μάτι τοῦ γλάρου, ποὺ ἔχωριζει ἀπὸ ψηλά, μέσα στὰ κύματα τὸ ἀνίδεο ψάρι καὶ, βουτῶντας ὀλόσια, τὸ κρατεῖ σὲ μιὰ στιγμὴ δικό του, ἔτσι καὶ τὸ μάτι τοῦ τρομεροῦ αὐτούνοῦ κυνηγάρη. Χίλιοι ἀνθρῶποι μπορούσανε νὰ προσπεράσουνε μπροστά του καὶ νὰ ψαχούλιάζουν, μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια, τὴν ἄμμο καὶ τὰ χώματα. Τίποτα! Περούνσε ὑστερὸ αὐτός.» Εσκυβε καὶ σήκωνε. Ποτὲ δὲν τὸν εἶδε κάνενας νὰ σκύψῃ ἢ νὰ φάξῃ. Κι' ὅταν ἔσκυψε, δὲν ἔσκυψε τοῦ κάκου. Πάντα ἔφρεπε νὰ σηκώσῃ κάτι τι, νὰ τὸ τρίψῃ βιαστικὰ μὲ τὰ δυό του δάχτυλα, νὰ τοῦ φέρει μιὰ γούγορη ματιὰ καὶ νὰ τὸ πυραχώσῃ στὴν τσέπη τοῦ γελέκου του. «Ετσι ποτὲ δὲ βούτηξε τοῦ κάκου ὁ γλάρος μέσα στὸ κῦμα, δίχως νὰ σηκώσῃ ἀπάνω, τινάζοντας ὅπο χαρᾶ τὶς φτερούγες του, τὸ σπαρταριστὸ βρέσιμό του.

«Απὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὸν χάνανε ἀπ' τὸ νησί. Μπαρκάριζε στὸ βαπτόρι καὶ τραβοῦσε στὴν Ἀθήνα νὰ κάνῃ τὸ ἐμπόριό του. Λέγανε μάλιστα πώς δὲν πήγαινε μονάχα στὴν Ἀθήνα. Πήγαινε καὶ σὲ ἄλλα νησιά, ποὺ ἤξερε αὐτὸς πώς ἔχουνε «πρᾶμα», καὶ εἴτε ψαχούλευε μοναχύς του, εἴτε ἀγόραζε, γιὰ ἔνα κομμάτι ψωμί, ἀπ' τοὺς ἀνήξερους νησιῶτες ἀντίκες καὶ θησαυρούς, ποὺ τοὺς μοσκοπούσανε στερεα σ' ἔκεινούς ποὺ ἔρανε. Ετσι μὲ τὸν καιρὸ ὁ μπαρμπα-Γιάννης ὁ Ἀποβροχάρης εἶχε ἀποχήσει μιὰ ἔχωριστὴ σοφία. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ φέρει μιὰ ματιὰ σ' ἔνα νόμισμα χαλκό, ἀσημένιο ἢ χρυσό, γιὰ νὰ σοῦ πῇ μὲ τὸ νῦ καὶ τὸ σύγμα, ποιανοῦ καιροῦ εἶναι, ποιανῆς πολιτείας, ποιανοῦ βασιλῆα καὶ ποιὰ εἶναι ἡ σημερινή του ἀξία. Οὕτε ὁ δάσκαλος τοῦ νησιοῦ δὲν τοῦβγαινε μπροστά του. «Οποιος εἶχε ἀντίκα ἢ πέτρα δαχτυλιδιοῦ τὴ γνώμη τὴ δικῆ του ζητοῦσε. Κ' ἔκεινος ἔλεγε πάντα τὴν ἀλήθεια. «Ἀντό; Εἶναι Ἀλεξάνδρου, παιδί μου. Μπορεῖς νὰ πιάσῃς κάνενά ταλληρο... Αὐτό; Ας εἶναι κι' ἀσημένιο!» Αθηναϊκό. Πέντε στὸν παρὰ! Ρίχτ' το στὸ γιαλὸ νὰ κάνῃ μπουνάτσα. Τοῦτο; Βυζαντινό! Δὲ φελάει. Ἐκεῖνο; Δακτυλιόιδος. Δὲν ἔχει ὅμως τέχνη ἀπάνω του.» Κ' ἔδειχνε ὑστερα κάποιο χάλκινο, τριμένο νόμισμα, σὰν παληοδεκάρα, ποὺ δὲν τῷπιανε τὸ μάτι σου, κ' ἔλεγε πώς, ὅσο ἀξίζει αὐτὸ δὲν ἀξίζουν δόλα τὰ χρυσᾶ καὶ τ' ἀσημένια, ποὺ εἶχε βοῆ στὴ ζωή του. Ποῦ τὰ εἶχε μάθει τώρα δόλα αὐτά, ἀγράμματος ἀνθρωπος, ὅπως ἦτανε; Εἶχαν νὰ τὸ κάμουν στὸ νησί. Καὶ λέγανε μάλιστα, πώς στὴν Ἀθήνα, ποὺ πήγαινε, τὸν ἔρανε, δόλοι οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ πώς μιὰ φορὰ «κοντραστάρισε» μ' ἔναν μεγάλο καὶ τρανὸ καθηγητὴ καὶ στὸ τέλος, ἀφοῦ κάνανε συμβούλιο δόλοι οἱ σοφοὶ τῆς Ἀθήνας, τοῦ φίξανε δίκη τοῦ μπάρμπα Γιάννη καὶ τοῦ εἴπανε πώς ἔρει πιὸ πολλὰ αὐτὸς ἀπ' δλους τους μαζῆ. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἔλεγε τίποτε κι' ὅταν τὸν ρωτούσανε γι' αὐτὴ τὴν ἴστορία καμονότανε τὸν ἀνήξερο κι' ἀλλαζε κουβέντα.

Τέτοιος ήτανε δὲ μπάρμπα Γιάννης δὲ Ἀποβροχάρης. "Οταν τὸν πωτογνώρισα, ήτανε, δῆπος εἶπα, ἔνα κολοκαιούτικο δειλινὸν σὲ κάποιο ἀκρογιάλι, σπαρμένο μὲ ἄγριους βράχους, ποὺ σκύβανε μὲ ἄγρια περηφάνεια καὶ καθερτίζονταν, σὰ ζωντανοὶ δράκοι, μέσα στὰ κοιμισμένα νερά. Ἔγὼ εἶχα κατεβῆ, μαξῆ μὲ κάποια κατσίκια, δισὶ μὲ βαστούσανε τὰ πόδια μου καὶ ή καρδιά μου, δῶς τίς χαμηλὲς κουφάλες, ποὺ εἶχε σκάψη τὸ κῦμα μὲς στὰ σπλάχνα τῶν βράχων, καὶ εἶχα μαζέψη, σὰν ἀπόκοτος ἐρωτιάρης, ἀπ' τίς ἀπλησίαστες παρθενικὲς σχισμάδες, ἀγριοβιολέττες καὶ ἀνεμῶνες, ἀψηφῶντας, μὰ τὰ νησάτα μου, τὶς φοβέρες τοῦ δράκου, ποὺ φύλαγε, ἄγριος πορτοφύλακας, τὶς λουλουδένιες, ἀφύλητες παρθένες. Ἔτσι τουλάχιστον φάνταξε μπροστὰ στὰ ἴδια μου τὰ μάτια τὸ κατόρθωμά μου. Καὶ ήμουνα περήφανος γι' αὐτό.

"Οταν, σκαρφαλόνοντας μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια, βρέθηκα πάλι στὴν κορφὴ τοῦ βράχου, ξαπλώθηκα σὲ μιὰν ἀγκαλιὰ τῆς πέτρας, ἔβαλα κοντά μου τὰ λουλούδια, καμάρωσα τὸ μακρυνὸν πέλαγος σπαρμένο ἀπὸ λευκὰ πανάκια, καὶ ἔπειτα ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου ἔνα μικρὸν κοκέτικο βιβλίο κι' ἄρχισα νὰ διαβάζω ἀπρόσεχτα καὶ ἀνήσυχα, χωρὶς καὶ ἔγὼ νὰ ξέρω τὸ γιατί. Δίπλα στὸ βράχο περνοῦσε δὲ δρόμος, ποὺ πήγαινε στὸ χωριό, καμπιὰ ὥρα μάκρος ἀποκεῖ. Ἀντίκρου τὸ βραχόπτιστο βουνό, σπαρμένο ἀπὸ πένθιμα ἀσφοδύλια καὶ θάμνους κι' ἀγκάθια, μοναχὸν στολίδι τῆς κακοτοπιᾶς, ποὺ τὴν σκαρφάλωναν, κουδουνίζοντας τὰ κύπρια τους, τὰ γιδοπρόβατα. Ψυχὴ δὲν περνοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ μονάχα κάποιος βουνός ἀχός ἀνέβαινε διλοένα ἀπ' τὶς κουφάλες τῶν βράχων, ἔνας ἀχός ἀγριος, ποὺ τὸν ἀντίσκοβε ποῦ καὶ ποῦ ἔνα βραχνὸν γαύγισμα μαντόσκυλον, ἀπ' τὶς πλαγιές τοῦ βουνοῦ. Εἶχα κλείση, δίχως νὰ τὸ καταλάβω, τὸ βιβλίο μου, καὶ μοῦ φαινότανε πῶς δινειρευόμουνα μὲ ἀνοιχτὰ μάτια κάποιο παραξένο ὄνειρο.

—Γειά σου, καλὸ παιδί μὲ ξύπνησε μιὰ φωνή.

Γύρισα πρὸς τὸ δρομαλάκι καὶ εἶδα ἔνα μικροκαμωμένο γέρο, σταλωμένον δύμως καὶ καλοστεκούμενον στὰ πόδια του, μὲ οδοκόκινο καὶ γελαστὸ μοῦτρο μέσα σ' ἔνα στεφάνι ἀπὸ κάτασπρα, ψιλοκομένα μαλλιά καὶ γένεια, ποὺ προχωροῦσε κατὰ πάνω μου, δῆπος τὸν ἔφερνε δὲ δρόμος, τὸ κεφάλι πάντα σκυφτὸ λιγάκι καὶ τὰ χέρια δεμένα πίσω στὴ μέση, μὲ μιὰ σκεβδωμένη μαγκούρα, ποὺ τὴ σαλεύανε τὰ δάχτυλά του, φοβέρα τῶν σκυλιῶν, ὅχι ἀκουμπιστῆρι τῶν γερατιῶν ἢ ἀντιστύλι. Ἦτανε δὲ μπάρμπα Γιάννης δὲ Ἀποβροχάρης. Τὸν ἦξερα καλὰ ἀπ' τὰ μοῦτρα καὶ εἶχα ἀκουστὰ πολλὰ γι' αὐτὸν καὶ τὶς ἀντίκεις του. Μονάχα γνωριμιὰ δὲν εἶχαμε μεταξύ μας.

•*•

—Γειά σου, μπάρμπα Γιάννη ; τοῦ εἶπα, μὲ τὸ ὄνομα του. Κοντοστάθηκε.

—Τί κάνεις, μαθηταροῦδι μοναχὸ σου ἐδῶ σιὴν ἐρημία ; μὲ ρώτησε.

—Τί νὰ κάνω ; Διαβάζω ...

—Τὰ μαθήματά σου ; Ξαναρώτησε. Μπράβο, παιδί μου. "Αν

κοίταξα κ' ἐγώ τὰ γράμματα στὸν καιρό μου, ἄλλοι κι' ἄλλοι θάμουνα τώρα ..!

Kai ἀναστέναξε.

— Ποῦ μαδήματα; τοῦ εἶπα ἐγώ. Αὐτὰ τέ ἀφίσα στὴν Ἀθήνα.
Διαβάζω ποιήματα... Ξέρεις τί είναι τὰ ποιήματα μπάουμπα Γιάγγη;

—Τραγούδια, μαθές. Δὲν εἶναι τραγούδια :

—Τραγούδια... τοῦ εἶπα.

—Καὶ βγῆκε βιβλίο ; μὲν ωρτησε κοιτάζοντας τὸ ώμορφοτυπωμένο, χυσσόδετο βιβλιασάκι.

—Βγαίνουνε πολλά, τοῦ εἴπα. Δὲν εἶναι τοῦτο μονάχα.

—Παραδοδουλιές! ἔκαν' ἐκεῖνος, κουγώντας τὸ κεφάλι του

Ποιητάδες, σύννεφα, πράσιν' ἄλογα ...

Παραδοσουλίες! δύ λόγος αὐτὸς μοῦκανε κακό, μοῦ φάνηκε σὺ μιὰ ιεροσυλία στὴν ἔρωτιάραν αὐτήν ὥρα. "Υστερα ὅμως τὰ «σύν-νεφα» ποὺ εἶπε, τὰ «πράσινα ἀλογα» καὶ δ συμπαθητικὸς τόνος τῆς φωνῆς, ποὺ ἔλεγε τὰ λόγια τοῦτα, μοῦ φάνηκε πώς κολάσανε τὴν πρώτη βρισιά καὶ πώς μοῦδιναν γιὰ τὴν πούηση μιὰ ἔκφραση ὑπο-βλητικὴ καὶ μοντέρνα, στὴ συμβολικὰ εἰκόνα, πρὸ πάντων, τῶν πράσινων ἀλόγων. "Επειτα δ γέρος αὐτὸς καὶ ἡ παράξενη δουλειά του στὶς ἐρημιές, μοῦ κάρισαν μιὰ συμπαθητικιὰ ἐντύπωσι γι' αὐτόν. Σὲ λίγα λεπτά εἴχαμε γίνει φίλοι καὶ ὑστερού ἀπὸ λίγο γυρί-ζαμε μαζῆ στὸ χωριό.

— "Αν είσαι τυχερός, μοῦ εἶπε, θὰ κάνουμε κάνένα βιοέπιπο

Προωχωρούσαμε σκυνφοτι χ' οι δύο. Μία στιγμή τό μάτι μου κάτι πήρε νά γυαλίζη άπαντα στ' δυοδή τό γώμα χ' έσκαψα νά συνέρω

—Δέν είναι τίποτα! "Άδικα σκύβεις ... Κουμπή παντελονιού,
παιδί μου..."

Προχωρούσαμε. Ἐκεῖνος καλὰ-καλὰ δὲν κοίταζε στὸ χῶμα.
"Ομως ἔβλεπε καὶ χωρὶς γὰρ σκύβῃ τὰ μάτια του." Αξαφρα στάθηκε,
έσκυψε, κάτι σήκωσε ἀπὸ κάτω καὶ προχώρησε, τρίβοντας τὸ κάτι
τι αὐτὸ στὰ δάχτυλά του, χωρὶς καμιαὶ περιέσογεια γὰρ τὸ κυπτάει

— Τί είναι; τὸν ωρτησα, γεμάτος χαρὰ καὶ λαχτάρα, σὰν νὰ είχαμε βρῆ κάνεναν θησαυρό.

—Μή βιάζεσαι ! μοῦ εἶπε. "Ο, τι βιούχαμε δικό μας εἶναι

“Υστερός” ἀπὸ λίγο σταμάτησε καὶ κοίταξε τὸ βρέσιμο, ἔνα μικρὸ ἀσημένιο νόμισμα, μὲ φουσκώματα καὶ στρογγυλέματα, ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὰ ἔχωρίσω, δύποις ἔσκυψα μιὰ στιγμὴ ἀπάνω του. Έκείνος τὰ είγε ίδη δῆλα.

—Σικυώνος! εἶπε. Δὲν εἶναι καὶ μεγάλο πρᾶγμα. "Ομως πέντε
ἔξι δραμαὶ τὰς πιάνει ...

Μιά στιγμή νόμισα πώς θὰ μοῦ τὸ χάριτε. Δὲν εἶχε πῆ, πὼς ἀνείμαι τυχερός κάποιο βρέσιμο θὰ κάνωμε; Ἐκεῖνος δύμως δὲν εἶπε τώρα τίποτε. Ἔβαλε στήν τσέπη τοῦ γελέκου του τὴν ἀντίκα, ἔστρωψε ὑπερδα ἔνα τσιγάρο καὶ προχωρήσαμε. Εἶχαμε γίνη ἀπὸ τότε καλοὶ φίλοι.

⁷Εγώ σὲ λίγες μέρες ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀθήνα, νὰ προφτάσω τὰ μαθήματά μου.

Πέρασαν χρόνια καὶ δὲν εἶχα ξαναγυρίσει στὴν πατρίδα. Ἔνα καλοκαῖρι τέλος πάντων ἀποφάσισα νὰ ταξιδέψω πάλι. Μὲ τραβοῦσαν οἱ πρασινάδες καὶ τὰ κρύα νερά. Ἐφτασα, μὲ τὸ καλό, ἔνα δειλινό. Ἡταν ἀπόβροχο πάλι, δὲν λιος ἀστραφτε ἀπάνω σὲ χῆλια διαμάντια ὀλόγυνα καὶ μοῦ φαινότανε σὰν νὰ ἥτανε τὸ ἰδιο τὸ δειλινό, ποὺ εἶχα γνωρίση ἀπάνω στὸ βράχο τῆς ἀκρογιαλᾶς τὸν μπάρμπα Γιάννη τὸν Ἀποβροχάρη.

—Τί γίνεται αὐτὴ ἡ ψυχή; ρώτησα κάποιον δικό μου, ποὺ ἤρθε νὰ μὲ δεχτῇ.

—Ο μπάρμπα Γιάννης; μοῦ εἶπε κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Στραβώθηκε ἀπὸ χρόνια τώρα, δὲν κακομοίρης. Κάθεται κλεισμένος μέσα στὸ σπίτι του καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι λίγα τὰ σάββατά του. Παραγέρασε, βλέπεις, κιύλα ...

Ἡ Μοῖρα τοῦ μπάρμπα Γιάννη μοῦ φάνηκε πολὺ τραγική. Οἱ Θεοὶ καὶ οἱ ἥρωες, ποὺ εἶχε κάνη τὴν γνωριμιά τους ἀπάνω στὶς ἀντίκες καὶ στὶς πέτρες τῶν δαχτυλιδῶν καὶ ποὺ μιλοῦσε γι' αὐτοὺς σὰν νὰ ἥταν πρῶτα του ἔαδέφοια, τοῦζανε φανῆ πολὺ σκληροὶ καὶ πολὺ ἀχάριστοι. Καὶ μούκανε κακὸ νὰ συλλογίζωμαι πῶς ἐκεῖνα τὰ μάτια τὰ θαυματουργά, ποὺ καρφόνανε μέσα στὰ χώματα ἔναν μικρὸ θησαυρό, σὰν νὰ ἥταν δρμηνεμένα ἀπὸ μιὰ οὐράνια δύναμη, εἶχαν σβύση τώρα γιὰ πάντα μέσα στὰ σκοτάδια.

Ἐνα πρωΐ γύρεψα νὰ πάω νὰ τὸν ἀνταμώσω. Κάποιος δικός του μὲ πῆγε στὸ σπίτι. Τὸν εἶδα νὰ περπατάῃ ἀπάνω κάτω στὴ μικρὴ κάμαρη, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω, ὅπως στὸν καλὸ καιρό.

—Καλῶς σᾶς βρήκαμε! τοῦ εἶπα πιάνοντας τὸ χέρι του.

Μὲ γνώρισε ἀπ' τὴν φωνή.

—Καλῶς τὸ παιδί! μοῦ εἶπε. Χρόνια εἶχες νὰ μᾶς ἔρθης στὸ νησί. Σὲ λίγο ξαναεἴπε.

—Ἐμένα τὰ χάλια μου τὰ βλέπεις. Τί νὰ σοῦ πῶ παραπάνω;

—Μὲ γνώρισες μπάρμπα Γιάννη; τοῦ εἶπα, κρύβοντας τὴν ταραχή μου.

—Ἀκοῦς! μονομούρισα. Λές νὰ ξεκούτιανα τόσο; Θαρρῶ πῶς εἶναι τούτη ἡ ὥρα, δέξω στὰ βράχια, τῶχεις πάντα ἐκεῖνο τὸ βιβλίο; Χά, χά, χά!

Ποιῆματα, αἴ; Σύννεφα καὶ ποάσιν ἄλογα! Θυμᾶσαι ποὺ σὲ πείραζα;

Κ' ἔψαξε μὲ τὸ χέρι του νὰ μ' ἀγγίζῃ καὶ νὰ μὲ χαϊδέψῃ, γελῶντας ἀκόμα ἔνα γέλοιο, πούμοιαζε μὲ θρῆνο.

Καθίσαμε.

—Κάτι σοῦ χρωστάω... μοῦ εἶπε σὲ λίγο. Δὲν τὸ ξέχασα...

Τράβηξε ἔνα συρτάρι κ' ἔβγαλε ἔνα μικρὸ τενεκεδένιο κουτί! τὸ ἄνοιξε κι' ἀρχισε νὰ πασπατεύῃ μὲ τὰ δάχτυλα του.

—Ἐτούτη εἶναι... εἶπε κρατῶντας μίαν ἀντίκα. Ἡ δικιά σου...

—Τί πρᾶμα; εἶπα κάσοντας τὸν ἀνήξερο.

—Ἡ ἀντίκα! Δική σου εἶναι. Τῆς τύχης σου! Δὲν στῶπα τότε; Δική σου εἶναι καὶ θὰ τὴν πάρης νὰ μὲ θυμᾶσαι. Ποὺ ξέρης ἂν ξαναϊδοθοῦμε;

Τὸν εὐχαρίστησα, ὅσο μποροῦσα. Γιὰ μένα τὸ χάρισμά του
ἥτανε ώραιο θυμητικὸ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ κρύψω τὴν χαρά μου.
—Σικυῶνος! εἶπε σὲ λίγο. Ἀπὸ τὸ ἔνα μέρος ἔχει ἔνα περι-
στέροι. Ἀπ’ τὸ ἄλλο μιὰ Χίμαιρα. Μισὸς ἀνθρώπος, μισὸς ἄλογο,
μισὸς φίδι. Θυμᾶσαι καὶ τὰ πράσιν’ ἄλογα; Χά, χά, χά! Πάρ’ τηνε
νὰ τὴν κάνης καρφίτσα, νὰ μὲ θυμᾶσαι ...

Σὲ λίγο χωριστήκαμε καὶ δὲν ξαναϊδωθήκαμε πιά. Ἡ Χίμαιρα
μ’ ἀκολουθεῖ πιστὰ ἀπὸ τότε στὸ μικρὸ νόμισμα τῆς Σικυῶνος καὶ
εἶναι στιγμὲς ποὺ θαρρῶ πῶς ἀκούω, σὰν νὰ εἶναι τούτη ἡ ὥρα, τὴν
βραχνή, ραγισμένη φωνή, μὰ τόσο εὐθυμη μέσα στὸ καλοκαιρινὸ
ἀπόβροχο, τὴν μακρινὴ φωνὴ τοῦ μπάρμπα Γιάννη:

—Σύννεφα, πράσινα, ἄλογα ...

Κι’ ὃς τόσο ὁ μακαρίτης ὁ μπάρμπα Γιάννης ὁ Ἀποβροχάρης
χαρίζοντάς μου μιὰ Χίμαιρα, δὲν εἶχε τίποτα περισσότερο στὸ νοῦ
του, ἀπ’ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλοσύνη του.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

PIERRE LOUYS

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ

Θρίαμβευτικὰ οἵ συνοδοί, ἐφέρανε, ἐμέ, τὴν Βιλιτώ, διλόγυμνη
πάνω σὲ κοχλαδένιο ἄρμα καὶ μέσα οἱ σκλάβοι διλονυχτὶς ξεφύλλιζαν
χιλιάδες φόδα.

“Ημουν ξαπλωμένη, τὰ χέρια γύρω στὸ λαιμό, μόνο τὰ πόδια
εἶχα ντυμένα μὲ χρυσάφι, τὸ σῶμα μου ἡδονικὰ ἀναπανόνταν πάνω
σὲ κρεββάτι ἀπὸ τὰ ζεστουλά μου τὰ μαλλιά τ’ ἀνάκατα μὲ τὰ δρο-
σάτα φύλλα.

Δώδεκα παιδιά, μὲ φτερωτοὺς τοὺς ὄμοις, μὲ ὑπηρετοῦσαν σὰν
Θεά, ἄλλα μιὰν ὁμπρέλα βάσταγαν κι’ ἄλλα μ’ ἀρώματα μὲ μού-
σκευαν ἢ νάρδο καίανε στὴν πλώρη.

Κι’ ἀκούγα γύρω μου τ’ ἀψὺ σούσουρο τοῦ ὄχλου ἐνῶ ἐπιθυ-
μῶν πνοὴ κυμάτιζε στὶς γραμμωσιὲς ἐπάνω τὶς γυμνές μου στῶν
ἀρωμάτων μέσα τὰ γαλάζια νέφη.